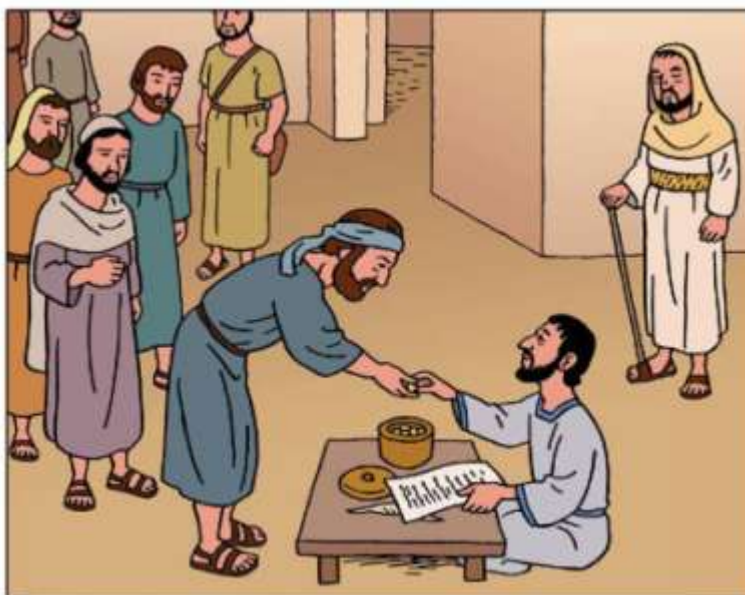

MATEU 20,1-16

Jesús digué: “Perquè amb el Regne del cel passa com amb un propietari que va sortir de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya. Després de fer tractes amb ells per un jornal d’un denari, els envià a la seva propietat. Va tornar a sortir cap a mig matí, en veié d’altres que s’estaven a la plaça sense feina i els digué: “Aneu també vosaltres a la meva vinya i us donaré el que sigui just.” »Els hi van anar. Cap a migdia i cap a mitja tarda va sortir una altra vegada i va fer el mateix. Encara va sortir cap al final de la tarda, en va trobar d’altres i els digué: “Per què us esteu aquí tot el dia sense fer res?” Ells li responen: “És que ningú no ens ha llogat.” Els diu: “Aneu també vosaltres a la meva vinya.” Quan va arribar el vespre, l’amo de la vinya va dir a l’encarregat: “Crida els treballadors i paga’ls el jornal. Comença pels qui han arribat darrers i acaba pels

primers.” Vingueren, doncs, els qui havien començat a treballar al final de la tarda i van cobrar un denari cada un. Quan va tocar als primers, es pensaven que cobrarien més, però també van rebre un denari. Mentre cobraven, murmuraven contra el propietari i deien: “Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar el pes de la jornada i la calor.” L’amo va respondre a un d’aquests: “Company, jo no et faig cap injustícia. ¿No havíem fet tractes per un denari? Doncs pren el que és teu i vés-te’n. A aquest darrer li vull donar igual que a tu. ¿Que no puc fer el que vull amb el que és meu? ¿O és que veus amb mals ulls que jo sigui generós?” Així, els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.”

AQUESTA ÉS UNA DE LES PARÀBOLES QUE ENS EXPLIQUEN que les regles del Regne del Cel són diferents de les regles de la Terra. Per això, molts que en els regnes del món són primers, passaran a ser darrers en el Regne de Déu, i molts dels qui ara són darrers, passaran a ser primers.

El jove ric havia demanat a Jesús què havia de fer per a obtenir la vida eterna. Jesús li va respondre que donés tot el que tenia als pobres i el seguís. I el jove no ho va fer. Algunes persones riques protagonitzen paràboles, com la del Ric insensat o l'Home ric i Llätzer. Aquests rics es regien per les regles del món, mentre que l'amo de la vinya es regeix per les regles del Regne del cel. Aquest protagonista bo i generós és Déu.

Pere va demanar a Jesús quina recompensa tindrien els deixebles. La mare de Jaume i Joan va demanar-li que els seus fills s'asseguessin a la seva dreta i a la seva esquerra en el seu Regne. Fins i tot els deixebles discutien quin d'ells seria el més important. Jesús els respon amb aquesta paràbola que parla de l'enveja i del sentiment de superioritat. Els alerta que en el Regne del Cel ningú té enveja dels altres, ni espera una posició millor. Qui vulgui ser important, s'ha de fer servidor de tots.

Els treballadors que van treballar tot el dia es van queixar que els altres rebessin el mateix sou, ells volien cobrar més! No és queixaven de no rebre el que havien pactat, sinó d'enveja perquè els qui havien treballat menys cobraven el mateix. La justícia de Déu no funciona amb les regles dels homes; la generositat de Déu s'escapa als nostres càlculs. En el Regne de l'amor no hi ha lloc per a les comparacions ni per a les queixes.

La paràbola ens convida a oblidar-nos de les misèries dels treballadors envejosos i a centrar-nos en imitar l'amo de la vinya. Al contrari que el jove ric, l'amo dona els seus diners als pobres contractant més treballadors dels que necessitava i pagant-los més del que tocava. És una bona lliçó per al nostre temps, amb tanta gent sense feina.

L'amor de Déu ens demana que mirem als altres sense comparar-nos-hi. Compadint-los i estimant-los, ajudant-los amb una generositat que no busqui recompenses. I si ens hem de comparar, fem-ho amb Jesús; això ens farà sentir petits com l'infant que va posar al mig dels deixebles perquè entenguessin què significava ser el darrer i el servidor de tots.

